Ч. 90. Субота 24 цьвітня (7 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-япаньска війна.

Ситуация на поли війни представляє ся тепер по страшній битві під Кюленчен або Тюренчен — як сю місцевість називають росийскі жерела — як слідує:

Росийске військо під командою ґенералів Засулича і Кашталіньского вернуло по битві до Фенванчен, де — як кажуть — вже перед тим було 10.000 росийскої піхоти, 500 козаків і бриґада артилериї. Які були сили Росиян над рікою Ялю коло Тюренчен, годі знати; але коли би була правда, що они виносили 30.000, то відчисливши всякі страти, можна би припускати, що у Фенванчен стоїть яких 35 до 36 тисячів війска. Фенванчен вже перед тим було сильно укріплене, а тепер взяли ся его ще сильнійше укріпляти і дуже легко може бути, що тут прийде до нової битви, іменно же, коли, як зачувати, ґен. Куропаткін зможе вислати на поміч зпід Ляояну і Нючвану 20.000. По стягненю всеї помочи під Фенванчен можна би росийску армію там числити на 56 до 60.000.

Супротив сеї сили стоїть япаньска перша армія під проводом ґен. Курокі, котра по битві під Тюренчен пігнала за втікачами аж під сам Фенванчен. Она сама одна, ослаблена битвою і маршами, ледви чи буде могла приступити до нової битви, але буде старати ся держати противника, аж наспіє друга армія під проводом ґенер. Оку, котра в послідних днях була вже коло Чінампо на кораблях і чекала лиш догідної хвилї, коли би могла вийти на беріг. Кораблї з тою армією мають богато т. зв. сампанів, плитких лодок, котрими можна би й на мілкій воді перевозити ся на беріг. Тота армія, коли ще не висіла, то майже на певно висяде на беріг коло Такушану і звідси буде старати ся обійти росийскі позициї коло Фенванчена. В такім случаю ледви чи Росияни могли би держати ся на своїх позициях і скорше мабуть уступились би взад на свою головну лінію операцийну Ляоян-Мукден. Колиж би Японцям удало ся висадити ще й трету армію на беріг десь коло Нючвану, то ґен. Куропаткін знайшов би ся тоді в тім прикрім положеню, що мусів би вести борбу на три фронти. Як розвине ся дальший хід війни, годі знати, але то річ певна, що битва під Тюренчен закінчила ся не лиш страшною поражкою Росиян, але й дала тепер Японцям можність укладати дальший хід кампанії так, як они того хотять і дальші побіди або неудачі будуть вже у великій мірі зависіти виключно лиш від їх стратеґії.

Що страшна перша поражка Росиян на суши настала наслідком вини росийских командантів, о тім здаєсь нема й сумніву. Вже тепер розійшла ся чутка, що ґен. Засулич ділав на власну руку і проти волї ґен. Куропаткіна. Кажуть навіть, що Засулич дістав вже димісию. Але коли би Засулич ділав навіть з висшого приказу, то на него спадає вина за злу команду. Із звітів ґен. Куропаткіна і Кашталіньского показує ся, що резерви стояли за далеко і не могли завчасу прийти на поміч заатакованим передним лініям. Засулич висилає з резерви батерию полковника Муравского на поміч ґен. Кашталіньскому, а той відсилає батерию назад до резерви, бо очевидно переконаний, що она не зможе держати ся. Батерия вандрує то сюди то туди межи двома командантами, аж на конець приперли єї і ще один полк Японці і стріляють дуже з близька. Із звіту ґен. Кашталіньского виходить, що Японці зайшли вже були тоді Росиян з заду і очевидно приперли Муравского підчас его вандрівки назад до резерви. Головні команданти, здаєсь, не виділи, що діє ся, але командант компанії з машиновими карабінами, побачив в якій небезпечности знайшлась батерия Муравского, і на власну руку пішов єму на поміч. Тимчасом полковник Муравский погиб а компанія з машиновими карабінами стратила половину людий і всї конї. Сей вельми характеристичний епізод з битви під Тюренчен може служити за ілюстрацию розладу в команді росийскої армії і длятого здаєсь треба уважати за правдивий

БАТЬКО.

(З сербского — **Л. Лазаревича**).

Менї було тоді ледви девять літ, отже не всьо собі пригадую, але оповім, що затямив. Старша сестра знає всьо також, але молодший брат — ані слова. Я не дурний єму говорити. Богато і мати менї розказувала — пізнійше, коли я вже дещо підріс, єї розпитував. Однак батько мовчав усе завзято.

Одягав ся наш батько з турецка. Стоїть менї перед очима его ноша: „джемадон“ (сорочка) з червоного шовку, з кількома рядами шнурків; на нім обшита шкірою сукмана („джурче“) із зеленого сукна; шкіряний пояс („сілай“) вишиваний золотом; за сілай застромлений пістолет і ніж в срібній похві з рукояткою із слонової кости; на сілаю довгий шовковий пояс, званий трамбольос, котрого китиця звисає по лївім боці. Сподні з шовковими вишивками і широкі камашї, що вкривали до половини ногу в білій пончосї і плитких черевиках. На голові фез, трохи насунений на ліве ухо, в руці довгий цибух з бурштином, по правій стороні капшук, вишитий золотом і склянними пацьорками. Знав строїти ся!

Що-до характеру..... є се вправді мій рідний батько, але коли я вже почав оповідане, годі скривати: то був дивний характер. Гнів не покидав его майже. Умів лише приказувати, а не виповниш его приказу — горе тобі! Домагав ся, щоби всьо було так, як він хоче — не инакше і щоби ніхто в нічім не сьмів єму противити ся. Коли попаде в гнів, то пропало, аж всьо трясе ся. Лютив ся ізза кождої, хоч би найменшої дрібниці. Захмарить ся тоді, гризе долїшну губу, сїпає правий вус, морщить брови, а з черних очий сиплють ся ся іскри. Нещасте моє, якби я прийшов тоді і сказав єму, що не умів лекциї!

Зовсім не розумію, чому я так его боявся. Припустім, що ударив би мене, ну, то й щож? Але я бояв ся тих его очий: коли ними блисне, мамохіть тремтиш, як осика.

Сьміяв ся мало коли і зовсім не так, як инші люди. Тямлю, раз держить на колїнах мого малого братчика. Дав єму бавити ся годинником, а мій Дьокица хоче конче встромити годинник батькови до рота і кричить попід небеса, що рот не хоче отворити ся

Ми з сестрою аж кладемо ся від сьміху і батька се мабуть сьмішило; єму отворили ся трохи уста з лївої сторони і рівночасно коло лївого ока шкіра трохи зморщила ся. І се була вже незвичайна рідкість; батько сьміяв ся в той спосіб навіть тоді, коли стало ся щось таке, від чого инші зі сьміху трохи не тріскали.

Коли умер мій стрий, з котрим батько віз до спілки всї інтереси і котрого дуже любив, всї ми — тітка, мати, дітвора — в плач, крик, зойк, а мій батько, немов нічо не стало ся. Ані сльозинки не видав, ані не захмарив ся. Лишень, коли тіло виносили з дому, затрясла ся батькови нагло долїшна губа і дрожала, дрожала... Опер ся о двері, білий як полотно і мовчав.

Що сказав, не відкликав того ні за що і ніколи, хочби сам того слова мав жалувати. Пригадую собі добре хвилю, коли вигнав Проку із служби. Видко було, що жалує, але слова відкликати не хотів. Зі всїх слуг того Проку любив найбільше. Раз лише ударив его за то, що коли точив з бочки ракію, зле заткав чіп і тому пішло марно богато напою. Ніколи его більше анї пальцем не рушив. Вірив єму у всім, посилав его на село по гроші до довжників і т. д. А знаєте, за що его прогнав? За нічо, бачив его, як грав в „крейцара“.

Стало ся то ось як. Прийшов Прока в день св. Юра до склепу, щоби відновити з батьком умову. Батько добув девятьдесять крейцарів і каже:

— Маєш, ось тобі заплата! Більше тебе не потребую, іди, пошукай собі такого місця, де будеш міг доволї забавляти ся в крейцара!

Прока насунув фез на очи, заплакав гірко і став перепрошувати. Батько був зворушений, я бачив се добре, але думаєте може, єму простив? Де там! Добув лиш ще дуката і дaючи єму, сказав:

— Маєш і забирай ся!

Відійшов Прока, а батько стратив найліпшого слугу.

Ніколи не жартував анї з нашими дітьми, анї з нашою матерію. Не можна сказати, щоби єї — як то між людьми буває — коли бив. Ні, але був супротив неї холодний, гнївний, загонистий гірше як чужі. Ніколи з нею разом

принесений сими днями ґазетами, відзив ґен. Куропаткіна, котрий мав сказати: „Людий, людий мені дайте!“

Про заняте Нючвану Японцями і про виступлене їх на беріг в тих сторонах нема ніякої вісти, котра би то потверджувала або й заперечувала. З російскої сторони нема також потверджения що до завалення кораблями в'їзду до Порт Артура, але вісти з японьских жерел обстають рішучо при тім.

З Льондону доносять іменно: Всї депеші з японьских жерел доносять, що ві второк по полудни серед густої мраки удало ся Японцям замкнути в'їзд до Порту Артура. Они ужяли до того великих пароходів наладованих величезним камінем і материялами вибуховими. Команданти тих кораблїв одержали приказ, щоби без взгляду на можливі страти в людех старали ся вплинути як найдальше до в'їзду портового і аж там затопити кораблї. Приказ той виконано з великою точностию. За потверджене сеї вісти з російскої сторони можна уважати хиба виїзд адмірала Алексієва і вел. кн. Бориса з Порт Артура.

Новинки.

Львів дня 6-го мая 1904.

— **Іменованя.** П. Намістник призначив комісаря пов. Тад. Пйонткевича до служби в старостві в Перемишли. — Президия краевої Дирекциї скарбу іменувала канцеляриїних офіциялів Андр. Мацькова, Гевр. Гелебранда, Фер. Сливиньского, Мих. Стецяка, Мар. Кочерского і Леоп. Доманьского канцеляриїними ад'юнктами, а канцелїстів Кар. Ебергардта, Володим. Брилиньского, Ад. Кадлеца і Мих. Вражея канцеляриїними официялами. — В львівскій прокураториї скарбу іменовані: секретар др. Леонард Штарк радником, ад'юнкт др. Евг. Бартель секретарем, а концепіст др. Володисл. Шидловский ад'юнктом.

— **Впр. Митроп. ґр. Шептицкий** вибирае ся на канонїчну візитацию чотирох деканатів, з котрих першим есть деканат унївский. Візитация розпічне ся вже в суботу приїздом Митрополита до Курович в перемишляньскім повітї.

— **Інтронїзация новоіменованого епископа** Преосьв. Хомишина мае відбути ся — як доносять часописи — в перший день Зелених сьвят, т. е. дня 29 мая.

— **З Копичинець** пишуть нам: Дня 2 червня 1904 р. відбудуть ся надзвичайні загальні збори тов. „Руский Народний Дім Воскресеніе в Копичинцях, Тов. зареестрованого з обмеженою порукою“ з слїдуючим дневним порядком: 1) о годинї 9 Богослужене в місцевій церкви парохіяльній „на Горі“ в Копичинцях. 2) О год. 11 похід з церкви на площу будови і посьвячене каменя угольного. 3) Загальні збори, котрих місце означить ся на площи з слїдуючим порядком: а) Звіт Дирекциї, б) внесеня Дирекциї, в) внесеня членів. — Родимцї! З огляду на важність справи і на пекучу потребу довершеня вже сего року наміреної будови власного дому, надїемось, що П. Т. руска суспільність як місцева так доохрестна, інтелїґенция духовна і сьвітска, міщаньство і селяньство з цїлого повіту гусятиньско копичинецкого явить ся в многих тисячах на нашім народнім торжестві.

— **З Підгаєць.** Загальні збори філії Просьвіти в Підгайцях відбудуть ся 13 мая о 2 год. з полудня з порядком дневним: 1) Звіт виділу філїяльного, 2) звіти Читалень „Просьвіти“, 3) вибір нового виділу і 4) внески членів.

— † **Маврикий Йокай**, славний мадярский поет і повістеписатель, помер вчера в Будапештї. Йокай уродив ся в р. 1824 в Коморні. В роцї 1846 став адвокатом, але з часом віддав ся цїлковито писательству. В революцийнім руху 1848 р. брав дуже живу діяльність. Яко писатель був дуже плодовитий і написав до 300 томів всїлякого змісту.

— **Подвійний похорон.** Незвичайний був похорон японьского капітана корабельного Гіроше. Ховали его рівночасно і в Токіо і в Порті Артура. Гіроше, як звістно, погиб геройскою смертию підчас нищеня брандерів в Порті Артура. Частину тїла забрали Японцї, а другу частину віднайшли Росияне на водах Порту Артура. В Токіо відбув ся похорон з великою парадою. Рівночасно з порученя намістника Алексїева поховано і в Порті Артура другу частину тїла команданта Гіроше. В відданю військових почестий брали участь російскі достойники і цїлий ґарнїзон кріпости. Так отже оба неприятелї віддали однакову честь відвазї героя.

— **Загальні збори** членів товариства помочи убогих церков імени сьв. Ап. Петра відбули ся дня 26 цьвітня с. р. в музею руско-кат. духовної семинариї у Львові під проводом о. Корнила Дудикевича, пароха в Плугові, в присутности ВПреосьвящ. Митрополита Андрея, членів львівскої Капітули, делеґатів філії товариства і численно зібраних членів товариства. Збори відкрив о 4 год. по полудни предсїдатель товариства, Впр. о. крил. Т. Пюрко відповідною промовою. По виборі предсїдателем зборів о. Дудикевича, котрий покликав на секретарів оо. Фолиса із Скнилова і Ів. Давидовича зі Львова, приступлено до дневного порядку. Зібрані вислухали звіти секретаря о. Т. Яреми о діяльности виділу і звіту касиера о. Мохнацкого о станї каси з кінцем 1903 р. Відтак на внесене о. Пачовского в імени надзираючої ради уділено виділови абсолюторию і висказано ему признане за ревну і успішну діяльність. На підставі реферату совітника п. Грабовеньского зі сторони виділу, рішено по дискусиї зміну деяких §§. статута, на підставі котрої то зміни між иншим може виділ уділяти крім безповоротних також і зворотні запомоги церквам і увільняти членів селян від вписового, загальні збори вибирають на будуче управляючий виділ на один рік, а не на три роки: Постановлено також, що коречний фонд мае так довго побільшати ся, доки не осягне суми 2000 К (замість дотеперішних 6000 К) річних відсотків, а то тому, що філії товариства мають свої осібні коренні фонди. Предложене о. дек. Танчаковского, щоби підвисшити церквам яко членам основателям квоту одноразового датка із 50 К, а яко дійстним членам членам річної вкладки із 5 на 10 К, відкинено, а рішено інтерпетувати § 4, 3 і §. 5, 2 в сей спосіб, що церкви не можуть бути членами - основателями. Рішене проекту реґуляміну для виділу, предложеного сов. п. Грабовеньским відложено. Із чистого доходу

не виходив, а она не сьміла би навіть его о се просити. Не терпів, щоби мішала ся до торговлї або иньших его інтересів.

Відзиває ся раз до него мати:

— Дмитре, чому не хочеш дати Становзи ракії? Незабаром будемо мати нову, де ж еї по....

Але батько сейчас крикнув:

— Ти голодна, чи що тобі треба? Гроші в твоїх руках, а як тобі їх нестане, скажи менї, але до моїх інтересів не сьмій мішатись!

Треба було мовчати.

З ніким взагалі довго не говорив. В каварни мав свое власне товариство і лише там часами розмовляв трохи більше. Дуже шанував кума Ілию. Був то одинокий чоловік, котрий сьмів ему говорити без обиняків, що хотів і котрого батько навіть трохи бояв ся. Наші дїти і нашу матїр любив, нема що казати, видко се було зі всего, але поводив ся з нею дуже остро. Не можу собі пригадати, щоби зрадив коли супротив нас якесь ніжнійше чувство. Накривав нас вправдї в ночи, коли ми часом скидали із себе ковдри, забороняв нам ближати ся до керниці і лазити на дерева. Але то ще не доказує нічого. Так само роблять і инші батьки, але они купують понадто своїм дїтям і цукорки і золочений папір і ґумові мячі, котрі скачуть висше тополї....

До церкви ходив батько лише на сьв. Юра, а до каварні що вечера. Зараз по вечери бере цибух під паху, капчук за пояс і гайда. Вертав звичайно в лїтї о девятій, в зимі навіть скорше, однак лучало ся раз-у-раз і то, що північ вже давно вибила, а его нема і нема. Бідна мати і сестра журили ся тим, — я тодї не мав понятя про се, що то е забава. Женщини не засипляли нїколи перед его поворотом, хотяй би се було над раном. Сидять на постели і не сьміють навіть сьвічки засьвітити, бо страшенно гнївало то батька, коли бачив, що в хатї горить сьвітло. Коли раз вернув пізно домів, я чув, як говорив:

— Пощо та сьвічка в тій порі?

— Щоби ти міг розібрати ся, Дмитре — відповіла мати.

— Чи то я сам не вмію собі засьвітити, або може я пяний, що не годен еї найти?

— Алеж ні, Дмитре, я лиш хотїла....

— Чого хотїла? Хотїла, аби сусїди думали, що маемо мерця в хатї?

Який там мерлець! Думаете може, що він говорив се на правду? Дуже він там дбав про сусїдів. От, просто не хотів, щоби мати знала, коли вертае, але з пересердя не знав, що мае говорити. Хотів, щоби мати спала навіть тодї, коли очи до сну не клеїли ся. Ходило о се, щоби міг бавити ся без журби. Видко, почував ся до вини.

Пив мало і лише вино, а на ракію не міг навіть глянути. Навіть каву не дуже любив. Так щож робив по ночах в каварни, спитаете? От, нещастє то було, тай тілько. Коли б пив, то було би ще пів біди. Але зараз дізнаете ся. Вкоротило се моїй матери житє о половину. Бувало так плаче нещасна, що здаеть ся: ось мае вже умерти. І пожалувати ся навіть не мае перед ким.

Одної ночи батько вернув дуже пізно домів. Нічо! Другої ночи так само. Ніхто ані чи чирк! Аж нараз мати замічае, що батько без годинника. Налякана питае:

— А де твій годинник, Дмитре?

Нахмарив ся, глянув на бік і каже:

— Я післав до Бїлграду до направи.

— Алеж ішов зовсїм добре, Дмитре!

— Здаесь, я ані слїпий, ані глухий і знаю добре, чи годинник іде або ні.

Щож було матери дїяти? Замовкла. Жалуеть ся лише потім перед сестрою:

— Ох, я нещаслива! Віддасть він всьо, що маемо; прийде на старість чуже біле прати!

Иншого знов разу — може була десята, а може ще еї не було — приходить батько з каварні. На голові астраханьська шапка, на грудех золотий ланцух завгрубшки пальця, за поясом пістолет, окований в срібло, украшений золотом та дорогими камінями. Війшов і ми відразу пізнали, що був в добрім настрою. Видобув зза пояса годинник, хотячи нїби побачити, котра година.

Мати спитала:

— Ти відогра....?

Але зараз стямила ся і поправила:

— Чи вже годинник направлений?

— А направлений... — каже.

— А то що за ланцух?

— Ланцух, як звичайно... — сказав, але якось так мягко, лагідно.

— Бачу; але звідки ти его взяв?

— Купив.

— А та шапка? Лиш наш касиер мае подібну.

— І шапку також купив!

— Продав тобі?

— Продав!

— За кілько?...

Тим разом батько так якось зпід лоба глянув на матір, що замовкла.

Став розбирати ся. Слїджу его зпід ковдри. Добув зза пояса клубок завбільшки кулака і кидае на стіл, аж забрязчало. Самісінькі дукати!

— Маеш, — каже до матери — сховай се. — І вийшов до кухнї.

Мати взяла звиток двома пальцями, немов брала брудні дитячі пеленки.

— І щож я буду робити з тими грішми? — каже до сестри. — Оно проклятє! Дияволське!... Так само їх диявол зміди віднесе, як і приніс!...

Бачите з того, що не було тут ані щастя, ані порядного житя. І матїр се боліло і ми всї разом з нею терпіли.

Колись — розказувала менї пізнїйше мати — був то зовсїм инший чоловік, та й я немов крізь мраку пригадую собі, як саджав мене

за в. 1903 в квоті 8.658·94 К призначено 10% на корінний фонд в круглій сумі 800 К з тим, що виділ має право ужити сей коренний фонд на позички церквам з пупілярним обезпеченем; а розділене решти квоти 7.858·94 К на запомоги церквам полишено виділови.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 6 мая. Вчера по полудни відбула ся під проводом Є. Вел. Цісаря нарада міністрів, в котрій взяли участь: Др. Кербер, ґр. Ґолуховский, ґр. Тіша, Бем-Баверк, Люкач і командант маринарки ґр. Спавн.

Будапешт 5 мая. Делеґациї скликано на день 14 с. м. Вечером др. Кербер і Бем Баверк від'їхали назад до Відня.

Петербург 6 мая. Кореспондент російскої аґенції телеґрафічної доносить з Порт Артура під вчерашною датою: Неприятельска ескадра стоїть за островом Ляотієн. До місцевости Пічево прибули японські пароходи перевозові з войском, котре має тут висісти на беріг. Адмірал Алексієв виїхав звідси о 11-тій годині, щоби на приказ царя поїхати до сухопутної армії. Команду над ескадрою обняв поки що адмірал Вітгеф. Тут панує спокій. Великий князь Борис Владимирович виїхав з Порт Артура.

Льондон 6 мая. З Кінчав доносять, що вчера видко там було кілька японьских суден і 50 суден перевозових. Коли би Японцам удало ся войско висадити на беріг коло Кінчав, то они замкнули би Порт Артур і від сторони цілеччини.

Токіо 6 мая. Ґен. Курокі доносить, що по перешуканю поля битви знайдено ще около 200 раневих і убитих Росиян, а дальше перешукуване викаже може ще більші страти. Серед взятих в неволю знаходить ся один російский лікар, котрий з припорученя Японців доглядає раневих.

на коліна, як робив для мене сопілки з верби та брав із собою на луку. Але — говорила мати — від коли заприязнив ся з тим касиєром Міцом, з тим Крстом з Маківскої улиці, з тим аптикарем Альбрехтом і ще кількома иншими, всьо змінило ся. Заєдно гнївається, не любить, щоби про щось его питати. Крикне зараз:

— Не маєш нїчо иншого до дїла?

Знав добре, що робить зле, але то зло так вже его опанувало, що не міг дати собі ради. А преці... — се може виглядає сьмішно — а преці на дїлї він був добрим чоловіком, лише так єму якось....

Раз повернув вже досить пізно. Не був сам один. Здивувало се матїр. Перейшли подвіре, удали ся до стайні. Чуємо по хвили тупіт і порскане коня. Я не знав, що се мало значити.

Коли незадовго війшов до комнати, я став хропіти; сестра удала також сплячу.

Батько сказав: „Добрий вечір!" — і замовк.

Мовчить він, мовчить і мати. Ждемо, що буде дальше.

Мати зітхнула і відозвала ся:

— Забрали нам буланого....

— Забрали — відповів.

Знов мовчать, чую лише перериване і давлене хлипане матери.

— Дмитре — почала — на Бога, на ту дітвору нашу заклинаю тебе, покинь спілку з чортом. Хто з ним держить, той пропав на тім і на тамтім сьвіті. Глянь на того касиєра Йована! Такий то був маючий господар, а нині зійшов на то, що скуповує по селах шкірки для жидів. Не вже хочеш, щоби я на старість вибрала о кусник хлїба, а дїтиска наші пішли на службу до чужих людий?

І хлипала нещасна, аж менї серце краяло ся.

Але батько як не крикне:

— Чого заклинаєш ся на дїтий і плачеш наді мною? Ревеш за тим здохляком? Завтра, як схочеш, десять таких куплю!

Однак мати плаче ревнійше.

— Та я знаю, Дмитре, що купиш коня, але ті лайдаки всьо вкінци заберуть. Покинь, благаю тебе, ті прокляті карти! Знаєш, ми власною кровю і потом доробили ся оттого дому, за щож мають якісь злодії вигнати мене з власної хати?

— Але хто тебе виганяє?

— Ніхто ще доси, але виженуть нас певно, як будеш дальше так робити. Прокляте се заняте!

— Тисяч разів я говорив тобі, щоби ти мене не вчила і не ревіла без причини! Чейже я не здурів ще так дуже, щоби потрібував жінки за опікуна!

Так минали дні за днями, а батько вів заєдно те саме житє. Приходив часто з кишенями, випханими грішми. Пускав їх так само. Часом вертав без годинника, без перстеня, без пояса. Але лучало ся, що приносив по кілька годинників та перстенів. Раз мав в руці пару чобіт, сурдут і тузин срібних ложочок; одного дня притаскав барилку сушеної риби, а одного вечера привів назад буланого, того самого, нашого. На другий день справив єму нову гарну упряж. Запряг его до воза, приставив крісло до дверий нашого склепу і поїхав через місто тррр... аж іскри посипали ся зпід копит.

Ми, дітвора, вже привикли до него, лише мати плакала заєдно і журила ся. Бо й як не мала журитись? Склеп підупав, челядники повідходили оден по другім, в нашім домі ішло всьо як в навіженім, а гроші плили і плили.

(Конець буде).

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (що неділї).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).